

Penombres

per ISIDOR MARÍ

Avesats a cavalcar penombres,
saturat el dolor de no-res,
esperonar paraules no basta:
la sang pensada mulla l'estrep.

Tot es mou. El ventegar s'arbora
i el pollancre ha perdut el fullam.
Ja no és moment d'encendre l'esperança,
que el futur s'ha despenjat de l'ham.

Indefensos sota el cel estèril,
tota la nit sentim un udol.
Ah, mai més el viatge comença
i és inútil escriure del sol.

És ben tard per caminar descalços
la catifa d'amor un estiu:
no coneixem, no tenim, tot vessa,
i ens cau l'embosta de llum al riu.

Nau perduda en alta por naufraga
perquè ha esclatat un huracà de temps
a esquinçar les veles i els ensomnis.
No la salva cap alè secret.

Sense brides, cavall meu, a plena fosca,
crinera encesa, talla l'ombra al galop.
Platja arran de mort on els homes són lliures
i es dirigeixen Enlloc sense camins:
potollarem aquestes aigües de sutge,
segarem el teu silenci amb un aüc!
Desboca't, oh veu, que rebotin les venes
inflades de foc sota la pell. Traspua,
corser d'atzabeja, blancor de bromeres,
embriac d'insensatesa contra el vent.

* * *

Foscor de vent desbocat gemega,
i aixeca polseguera el record.
Foc d'instants! Per què només degotes?
No venim assedegats d'oblit?

Martell de vent pels camins d'hivern
crispats a banda i banda d'espectres:
nosaltres mateixos desfullats,
repetits cada moment que passa.

Oh memòria, remolí de vent!
Eren seques les hores, i encara
macabres en la dansa s'agiten,
i se'ns fica una terra en els ulls.

* * *

ISIDOR MARÍ

(237) 21